

# Jan Dąbrowski, Ryta Kozłowska, M. Mogielnicka

---

## Woryty, pow. Olsztyn. Stanowisko 2

---

Informator Archeologiczny : badania 4, 62-63

---

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

TYNIEC, pow. Kraków

patrz neolit

Stanowisko 2 (Jaskinie)

WARSZAWA — ST. ŁAZIENKI

patrz średniowiecze

WARSZAWA — ZERZEŃ

patrz okres lateński

Stanowisko 4

WICINA, pow. Lubsko

patrz okres halszacki

WOLA ZDANOWSKA, pow. Mielec patrz okres halszacki

WORYTY, pow. Olsztyn

Zakład Epoki Metali

Instytutu Historii Kultury Materialnej PAN w Warszawie

Stanowisko 2

Badania prowadzili dr Jan Dąbrowski (autor sprawozdania), mgr Ryta Kozłowska, mgr M. Mogielnicka. Finansował IHKM PAN. Drugi sezon badań. Osada kultury łużyckiej V—VI okresu epoki brązu.

Stanowisko położone jest na wzgórzu, na gruntach uprawnych, tuż przy zabudowaniach. Przekopano 4,25 ara, odsłaniając 22 jamy, 18 śladów po słupach, 2 paleniska i kilka obiektów bardzo zniszczonych. Warstwa kulturowa uległa całkowitemu zniszczeniu, występując obecnie tylko na zboczach wzgórza w postaci spływów o miąższości 15—40 cm. Także odkrywane obiekty były przeważnie zachowane tylko w partiach przydennych o miąższości do 30 cm, choć występowały i jamy sięgające 70 cm. Na dwóch ćwiartkach arów odkryto podwójny rząd słupów o niewyjaśnionym jeszcze przeznaczeniu. Materiał zabytkowy występował najobficiej w warstwach spływowych. Wydobyto znaczną ilość ceramiki, w tym także naczynia miniaturowe. Uwagę zwraca kilka fragmentów naczyń z odciskami ziaren zbóż (?) oraz niewielka ilość innych zabytków specjalnych. Na tym samym stanowisku odkryto też grób popielnicowy z II/III wieku n.e. oraz pewną ilość zabytków ze zniszczonych grobów cmentarzyska z okresu wpływów rzymskich. Z tych znalezisk wymienić trzeba sprzączki, paciorki, klucz żelazny i inne.

Na odległym od osady o około 1 km cmentarzysku kultury łużyckiej (stanowisko 1) założono dwa wykopy sondażowe o powierzchni 0,75 ara dla zlokalizowania granic dawnego wykopu Fromma. Dzięki wskazówkom miejscowej ludności udało się ustalić granice wykopu oraz stwierdzono możliwość kontynuowania badań na tym stanowisku.

WROCLAW — KSIĘŻE  
WIELKIE

Muzeum Archeologiczne  
we Wrocławiu

Badania prowadziły mgr Hanna Jankowska i mgr Danuta Wojciechowska. Finansował WKZ m. Wrocławia. Drugi sezon badań. Osada kultury łużyckiej z epoki brązu, okresu halsztackiego, osadnictwo wczesnośredniowieczne.

Ślady osady znajdują się na wyniesionym terenie w pobliżu doliny rzeki Oławy. Przebadano ogółem 195 m<sup>2</sup>. Eksplorowano występującą na głębokości około 0,40 m warstwę kulturową o miąższości około 0,60 m oraz znajdujące się w niej i poniżej jej poziomu jamy.

W warstwie znajdującej się powyżej warstwy kulturowej znajdowały się fragmenty ceramiki średniowiecznej, nieliczne wczesnośredniowiecznej oraz fragmenty ceramiki kultury łużyckiej.

Wyeksplorowano 20 jam, w tym 19 kultury łużyckiej i 1 wczesnośredniowieczną. Kształty jam rysowały się przeważnie jako nieregularne owale o wielkości najczęściej około 1,5 m<sup>2</sup>, ich przekroje pionowe były na ogół nieckowate lub lejowate. W jednej z jam znajdowało się palenisko i duża ilość muszli skójkii rzecznej, w dwu innych duże fragmenty naczyń zasobowych, w kilku jamach znajdowały się bryłki polepy, w kilku — kości zwierzęce; we wszystkich jamach ponadto, jak i w warstwie kulturowej, znaleziono liczne fragmenty ręcznie lepionych naczyń, przede wszystkim garnków i podkładek krążkowych. Ponadto znaleziono fragmenty zdobionego przedmiotu brązowego i przedmiotu rogowego.

Przynajmniej część obiektów to zapewne jamy paleniskowe i zasobowe, największa jama o wymiarach około 3 × 2,40 m, w przekroju zbliżona do prostokąta, mogła być pozostałością niewielkiej konstrukcji mieszkalnej.

Opisane jamy należały do kultury łużyckiej z końca epoki brązu i okresu halsztackiego.

Jama Nr 18 o wymiarach 1,10 × 1,20 m, płytsza niż pozostałe, zawierała fragmenty naczyń obtaczanych z silnie wygiętym brzegiem niekiedy z falistym ornamentem oraz przęślik. Datować ją należy na wczesne średniowiecze.

Przewiduje się kontynuację badań w roku przyszłym.